

1399

Cantaven (ImI 6)

(ALDC, IX, 2002. *Cantaven* [ImI 6])

La persona 6 de l'imperfet d'indicatiu del llat. CANTARE era CANTABANT, origen del cat. antic i occidental *cantav*[en], amb les var. *cantaen* (també *posae* 183, *formaen* 183), per pèrdua de la labial, *canta*[jen] 112, amb inserció d'una antihàtica, *canta*[jn] 134, amb reducció vocàlica. La vocal [e] de la desinència va passar a [ə] en cat. or. (com la de *par*[e] > *par*[ə]), cap al s. XIII, amb el resultat *cantav*[ən], que coneix la var. *canta*[wən] 43 (i esporàdicament en verbs diferents: *treballauen* 31, *estauen* 31, *portauen* 31, 52, *comprauen* 52, *estrenauen* 52, *anauen* 52), com en les altres persones d'aquest paradigma (cf. mapa 1394). Els

parlars ribagorçans coneixen la var. *cantàv*[an], continuïtat d'àrea lingüística aragonesa.

Totes les realitzacions de l'imperfet, en el tractament de la vocal final, presenten l'oposició habitual entre cat. or. i cat. occ.

Des d'un angle geolingüístic, com a resultats innovadors, notem *cantaen*, de gran part del cat. occ.; *cantauen* (i verbs afins), de punts diversos del cat. central.

Cantaven (model *portaven*) és la forma normativa des del *DOrt*, 1917.

